

sedaj še preprečili njegov naklep, da pravočasno dobi slamnik.

V tem pa prihite ob potočku Cvetkova mati. Do njih je priplaval Cvetkov slamnik, ko so prali ob potoku. Zato so nič dobrega sluteč pohiteli ob vodi navzgor.

„Cvetko, skrij se!“ vpili so mu poredneži na vsa usta.

Toda Cvetko je imel v čevljih vsepolno vode in ves premočen je uvidel, da ni niti misliti na beg. Zato je skesano počakal mater, ki so mu poleg kopice dobrohotnih opominov prilastili še tudi nekaj gramov leskovega olja.

—č.

Moj kozel.

Vi torej niste poznali mojega kozla? Škoda, gotovo bi vam še sedaj smeh uhajal, da ste ga kedaj videli. Oče so ga kupili od sejmarja Pusta ter ga izročili meni v oskrbo. Pa sem tudi skrbel zanj, kolikor je bilo le mogoče. Dokler je bilo zunaj premrzlo, sem mu nosil v hlevček krme in vode, a tudi soli je dobil slednji dan polno pest. Ko je pa jelo sijati solnce topleje, takrat sva šla pa na pašo. Hej, to je bilo veselje! Vsi soslednji otroci, moji součenci, so naju spremili, in kozel, videč, kako čast mu izkazujemo, je vzdignil glavo visoko, da mu je brada prosto migljala, in korakal je ponosno kakor general pred vojaki. Ko smo pa prišli do gozda, nas je zapustil ter šel obirat grmovje. Pustili smo ga in se šli skrivat. Pa smo se kmalu naveličali, kajti ko je zaklical Potrpinov Jože: „Igrajmo se vojake“, smo bili že vsi za to. Jože je bil izvoljen poveljnikom, kajti on je znal po vojaški poveljevati, ker ga je naučil njegov brat Francek, ki je prišel lansko leto od vojakov. Mene so pa izvolili za trobentača, ker sem imel trobento, katero mi je prinesel preteklo

leto Miklavž. Vsi drugi so bili vojaki in vstopili so se v vrsto. Jaz seveda sem stal ob strani.

„Desno kre-ni!“ zakliče Jože in kakor eden smo se obrnili vsi na desno. „Regiment sto-paj!“ in odkorakali smo po travniku pri gozdu.

„Trobentač!“ se je glasilo zopet povelje in zatrobil sem, kar se je dalo. Kar priteče kozel do mene in prične korakati z nami. Začetskoma sicer ni stopal tako kakor mi, pa vedno bolj in bolj; nedolgo — in že je stopal pravilno kakor mi. Ej, to je bilo veselja! Kotarjevemu Tinetu je tako ugajalo, da se je od smeha valjal po travi, posebno še, ko je videl, da je na povelje „Regiment, stoj!“ tudi kozel obstal kakor pribit. Tudi povelje: „V tek!“ je poznal, kajti takrat je tekel z nami boljše kakor Šikovčev Jernejček, kateremu je zmanjkalo sape vsakih deset korakov.

Odslej smo pa vsak dan težko čakali, da je minula šola. Naloge smo doma še izvršili, potem z kozlom v gozd, kjer smo ostajali do večera. Nekega dne pa si domisli Potrpinov, da mora kozel tudi „butati“.

„Saj res! Dobro! Le naučimo ga!“ smo klicali in takoj smo ga vzeli v uk. Začeli smo ga suvati v glavo. Kozel se je ogledoval začetskoma začudeno, potem pa je jel nastavljati glavo, a naposled se je začel še zaganjati in — to smo hoteli. Sedaj je znal vse! Četudi je tega ali onega vrgel po travi, kaj to? Nasmejal se, vstal je in skakal dalje. Ej, lepo je bilo življenje tam na pašniku poleg gozda v bližini svežega studenčka!

Nekega popoldne, ko smo se naveličali korakati, in smo se skrivali, jo je pa kozel popihal domov. Pogrešili smo ga šele, ko je nastopil večer. Skrbeč pridem domov. Še danes, ko je že vendar več let tega, nisem pozabil, kako so me oče sprejeli.

„Tako čuvaš kozla? Tako?“ so se hudovali, „tako ga varuješ, da je pohrustal in polomil po vrtu vse zeljnate glave?“

Ko sem začul besedo zelje, mi je postalo vroče, kajti vedel sem, kako skrbe oče za zelje in kako radi ga jedó. Jel sem jokati.

„Naj bo!“ so rekli oče, „za sedaj ti bodi odpuščeno.“ — Oh, oče! Ljubi, najdražji oče, kako dobri, usmiljeni ste bili vi!

„Toda“, so nadaljevali, „če ti pa še enkrat uide in naredi kako škodo, ga prodam.“

Zazeblo me je po vsem životu, kajti dobro sem vedel, da oče to brezpogojno tudi storé, kar obljubijo, in zatrdno sem sklenil čuvati in čuvati svojega kozla.

Pa čez štirinajst dni je zopet — prišel pred meno domov. Zopet smo korakali — kozel seveda z nami — in ko smo se pričeli skrivati, sem ga pozabil privezati, kakor je nasvetoval Štihov Janez. To pot je pa snedel zadaj za hišo tri lepe, cvetoče vrtnice. Nič ni pomagalo, ne jok, ne stok in ne prošnja. Ko smo prišli čez nekaj dni spet pri gozdu skupaj, se nam ni ljubilo igrati se, kajti ni ga bilo več: mojega modrega, učenega in — snedenega kozla ...

Mihael R.

Kadar beli dan napoči ...

Kadar beli dan napoči,
Razpršijo se megle,
In po vasi v slednji koči
Se prebujaajo ljudje.

Ah, ve moje mlade sanje,
Ki še spite tak sladkó,
Ah, vzbudite se, saj dan je,
Solčni žarki v dušo vró.

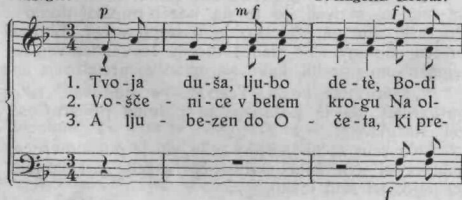
Gradiški.

Srcé — oltar.

Adagio.

P. Angelik Hribar.

1. Tvo - ja du - ša, lju - bo de - tè, Bo - di
2. Vo - šče - ni - ce v belem kro - gu Na ol -
3. A lju - be - zen do O - če - ta, Ki pre -